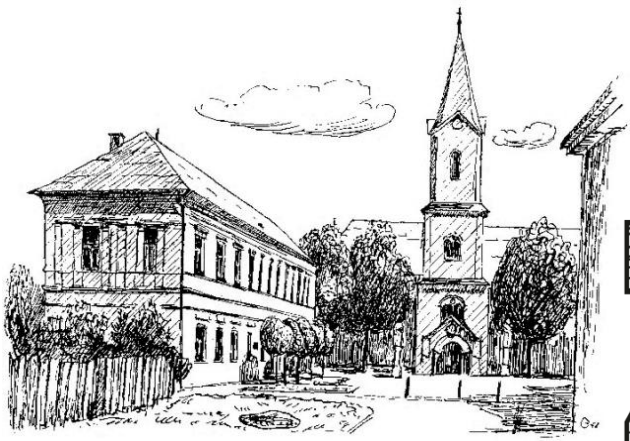

Vrbicko- svätomikuláškove ZVESTI

V očakávaní Milí priatelia!

Prihovám sa na začiatku tajomného obdobia Adventu. Advent je obdobím ticha, bohoslužby, modlitby. Advent je upokojenie! Hľadanie východiska z ľudského chaosu. Je to preto, lebo na jeho konci, v chrámoch Boha pokľakneme pred svojím Mesiášom.

Čím sme starší, tým ťažšie prežívame radosť z očakávania. Vtedy, keď sa Vám budú zdať sviatky zbytočné, pozrite sa do tváří detí. Oni rátať každý deň. Zaškrtať v kalendári a keby ste sa ich opýtali, kedy budú Vianoce, každé z nich by Vám povedalo presný počet dní. Povedia Vám, ako sa veľmi tešia. Nielen z darčiekov, v ktoré dúfajú, ale tešia sa na pohodu, na čas, ktorý im dáme. Tešia sa, že nebudeme podráždení, že im budeme odpovedať na otázky, že sa budeme s nimi hrať, že ich aspoň na chvíľu začneme počúvať.

V tom je rozdiel. My chceme veci odsunúť, lebo sme toho veľa nestihli. Povieme – ešte nie, ešte chvíľu, ešte niekoľko dní. Prosíme, Pane, daj nám viac času. Ale keby sme boli úprimní ako deti, nič z toho neriešime. Len by sme v nemom úžase počítali, koľko potrebujeme dní, aby sme sa mohli stretnúť s Ježišom. Náš Pán o tom vedel. Preto, keď raz prechádzal Palestínou, objal dieťa a všetkým naokolo povedal: Staňte sa deťmi. Staňte sa úprimnými bytosťami, ktoré sa dokážu tešiť z bežných vecí. Z ľudskej lásky, priateľstva, dobra. Z toho, že si sadneme k jednému stolu a nebudeme sa ponáhľať. Dovoľme každému, aby povedal načo myslí, čo cíti, ako vzácne a krásne prijíma Boha.

Milí priatelia! Tak ako vy aj ja chcem stihnúť veľa vecí. Túžim po tom, aby mi Boh dal silu osloviť ľudí, ktorých v chráme Boha stretneme len krátko. Túžim prísť všade tam, kde ma pozývajú. Túžim, aby každá hodina,

keď učím vaše deti bola požehnaná. Chcem byť aj dobrým manželom a otcom. Lebo ľudia, ktorí sú okolo mňa si to naozaj zaslúžia. Chcem domov priniesť nádherný stromček, ale hlavne pokoj. Chcem, aby mojej veľkej a malej rodine nič nechýbalo. Preto v podvedomí aj ja hovorím: Pane, ešte nie! Ešte potrebujem čas! Lenže najkrajšie na Vianociach nie je to, že sa vám splnia túžby. Najkrajšie je, keď to všetko, čo žijete, Boh vezme do rúk. Keď zostanete zaskočení, lebo viete, že práve teraz sa vás dotkol Kristus a je to nádherné.

Mám prosbu: Staňme sa deťmi. Tak čisto očakávajúc Ježiša. Deťmi, ktoré neriešia, čo všetko sa im podarilo a čo nie. Iba so zatajeným dychom pozerajú na Betlehem. Hovoria – Tu sa to stane! Tu sa narodí náš Pán a potom všetko bude dobré. Príde pokoj, budú darčeky, bude láska otca i mamy. Len najprv musí prísť čarovná noc a v nej sa musí narodiť náš Mesiáš.

Text: Marián Bochnička

Boh nezostal divákom

Vianoce sú pre nás vzácnymi sviatkami v cirkevnom roku. Predovšetkým evanjelisti Matúš a Lukáš nám, každý vlastným spôsobom, prinášajú jedinečný prejav Božej lásky v príchode Ježiša Krista do tohto sveta. Boli by sme oveľa chudobnejší, keby sme nemali Vianoce. Nič by sme nevedeli o Božom vtelení, o Božej solidarite s nami ľuďmi.

Možno čas od času si položíme otázku: Ako to i ono môže Boh dovoliť? Prečo nezasiahne, keď víťazi zlo? Vo viere nás to trápi. A svet podsúva do nášho podvedomia myšlienku, že Boh je neosobná, povznesená bytosť, než aby Ho zaujímalo, čo prežívame tu na zemi, ba že Ho niet.

Takéto predstavy o Bohu v dejinách náboženstva existovali. Starí grécki bohovia na Olympe sa zhora pozerali, s úsmevom i rozhorčene na ľudské pachtenie, zhon i biedu. Antická filozofia presadzovala ideu – čím vznešenejšia predstava Boha, tým je tento Boh abstraktnejší a apatickejší. Vianočné evanjelium nám Boha takto nepredstavuje. Boh vianočného príbehu nie je v nedohľadne. Nie je len nezúčastneným divákom. Vianočné evanjelium prináša zvesť o tom, že Boh má záujem o človeka, skláňa sa k nemu a preukazuje mu svoju bezpodmienečnú lásku. Je s ním v utrpení i radosti, v živote i smrti.

Vianočné piesne, ktoré tak radi spievame, pôsobivo dosvedčujú bezvýhradnú Božiu lásku k nám ľuďom, zjavenú v betlehemskej Dieťaťi. O kom inom by sa dalo tak jednoznačne povedať, že mu nič ľudské nie je cudzie, než o Ježišovi z Nazareta? Evanjelium je jedno veľké

svedectvo k solidárnej ceste k ľuďom. „Spravodlivých“ a „pobožných“ pohoršovalo, až po tú mieru, že Ježiša označili za priateľa colníkov a neviestok i narušiteľa Božieho zákona. A Ježiš ide, miluje a zachraňuje. Z pohľadu ľudí to začalo v Betleheme. Z Božieho pohľadu už dávno predtým. Boh sa stal človekom.

Duchovná tvorivosť priniesla v dávnej dobe pieseň, ktorej patrí v bohatej vianočnej svetovej tvorbe čestné miesto – Narodil sa Kristus Pán, veselme sa...

Je známa pravdepodobne vo všetkých kresťanských cirkvách. Melódia tejto piesne pochádza z 15. storočia a text zo 14. storočia. Táto pieseň je vzácnou hymnou Vianoc. Znela neprestajne napriek rôznym politickým ideológiám. Mnohí sa snažili odstrániť duchovné korene Vianoc a všetko nahradiť Dedom mrázom. Toto úsilie neskončilo ani dnes. Tá stará vianočná pieseň svojou zvesťou odolávala a naplno pripomínala meno Toho, o kom sú Vianoce a vyjadřila to pôvabne slovami „...z ruže kvet vykvitol nám, radujme sa!“

V 4. verši dnes spievame: Diabla zlého porazil, veselme sa, a nad hriechom zvíťazil, radujme sa! (ES 47, 4). Predtým v Zpěvníku sme spievali: Nepřítel již obloupen, veselme se: Člověk hříšný vykoupěn, radujme se... (Zp 52, 4). No v Tranovskom kancionáli sme kedysi spievali: Goliáš již obloupen, veselme se, člověk hříšný vykoupěn, radujme se! (Tran 60, 4). Tieto slová vždy provokovali. Nerozumel som im. Čo má ten Goliáš spoločné s Betlehemom. Poznal som starozmluvný príbeh o Dávidovi a

Iba raz!

*Iba raz sa stretlo
nebo so zemou,
aby bolo svetlom,
čo bývalo tmou.*

*Bez iskrenia mrakov,
s hviezdou, ktorá z hviezd
zanôtila slákom
pre anjelskú zvesť,*

*čo na krídlach zlietla
zo sna budiť zem.
Ohňostrojom svetla
malý Betlehem.*

*Malý v očiach sveta,
veľký v svätý čas,
keď to Božie dieťa
prišlo na pretras.*

*Senzácia novín,
či hit médií?
Rozozvučať zvony?
Na čin meniť sny? –*

*Jediný raz iba,
len jediný raz
zaznel celým svetom
z jaslí detský hlas.*

*K Betlehemu zase
stúpa tisíc nôh.
Nech nám nezahasne,
čo v nás zažal Boh!*

Ladislav Fričovský

Goliášovi od svojho detstva. Goliáš naháňal strach Izraelitom. Vyzýval jeho predstaviteľov na súboj. Nikto sa mu nevyrovnal ani postavou, ani silou. Len jeden sa odvážil postaviť

proti nemu – chlapec Dávid, bezbranný, len s prakom v ruke, ľahká korisť Goliáša. No práve ten bezbranný chlapec stal sa víťazom a raz navždy svedkom o moci bezmocných.

A tu je, ako som neskôr pochopil, vnútorná spojitosť s Vianocami. Už v Ježišovom detstve, a potom v priebehu Jeho života, akoby sa stále opakovalo stretnutie Dávida s

Goliášom. Už to betlehemske Dieťa sa stalo terčom Herodesových úkladov. Nestalo sa však jeho korisťou – ani v Betleheme, ani na Golgote. Božia budúcnosť neplatí natrvalo uzurpátorom moci, ale betlehemskému Dieťaťu. Nech sa diabol, nepriateľ cíti sebaisto, jeho čas sa končí. Tá pieseň mala a má pravdu – Goliáš již obloopen, veselme se, člověk hříšny vykoupen, radujme se!

O tom sú Vianoce. Boh sa sklonil k nám ľuďom. Už nie sme sami. Už nie sme „bez Boha na svete“ (Ef 2, 12). Kráľovstvo Božie je medzi nami. (L 17, 21) Tento príbeh sa nás týka. Chce sa stať našim príbehom. Boh nezostal divákom. A to nás povzbudzuje na ceste viery.

Text: Vladimír Ferenčík

Na skale

Svedectvo nášho brata Janka Blcháča o poznávaní zmyslu jeho života za hranicami domova.

Po minuloročnom oslobodení zo strachu poslúchať Boha som mal jasno v jednom - do Afriky sa musím vrátiť. Nie preto, že je to Afrika, ale že potrebujem pochopiť, čo je to učeníctvo, k čomu presne nás všetkých Ježiš povolal predtým, ako fyzicky odišiel. FCE - kresťanská nadácia pre medzikultúrne vzdelávanie, kde som minulý rok dobrovoľníčil, organizuje každý polrok práve tréning učeníctva a ten

Deda Mráza si už niečím v živote s Bohom prešiel. Pri počúvaní o jeho skúsenostiach, pádoch a vzostupoch, ťažkostiach a neskutočných radoostiach života viery sme si všetci vo vnútri vraveli: „Tak predsa je to možné. Je možné žiť život viery tak, ako ho žili prví učenici alebo apoštoli. To chcem aj ja.“

Myslím, že lepšie to začať ani nemohlo. Vlastne to pokračovalo celých ďalších desať týždňov. S Dirkom a ďalšími učiteľmi sme si prechádzali podstatu učeníctva od základov. My sme všetci chceli prísť na to, ako činiť učeníkov, ale najprv sme sa nimi sami museli stať. Kľúčovým veršom bol úvod z dvanástej kapitoly listu Rimanom, kde sa píše:

„Prosím vás teda, bratia, pre milosrdenstvo Božie, vydávajte svoje telá v živú, svätú, Bohu príjemnú obeť, vašu rozumnú službu Bohu. A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovením mysle, aby ste vedeli rozpoznať, čo je vôľa Božia, totiž, čo je dobré, milé a dokonalé.“

Dlho som tomu úplne nerozumel, ale vždy ma lákala posledná časť – vedieť rozpoznať Božiu vôľu. Počas celých troch mesiacov sa kládol veľký dôraz na

obnovu myslenia. Keď resetujete nejaké elektronické zariadenie, tak sa obnovia tzv. továrenské nastavenia. Počas prevádzky sa môže do systému dostať viacero porúch, infiltrácií a takýmto resetom sa dostaneme k originálnej podobe. Tak to bolo aj u nás. Aj my sme sa postupne zbavovali nánosov našich názorov a názorov iných, ktoré formovali naše životy a našu vieru. Sami sme sa púšťali hľadať pravdu od základov. Je Boh? Kto je Boh? Čo Ježiš a Duch Svätý? Akou autoritou je jeho slovo. Postupne sme zisťovali, aký je Boží názor na nás, na svet, na minulosť, súčasnosť a budúcnosť. Opustiť naše predstavy o Bohu a brať jeho slovo, písmo úplne vážne - to často bolí, no potom ste akýsi slobodnejší a veci vám prídu jasnejšie a menej komplikované.

náš začal v januári tohto roku v juhoafrickom mestečku Wolseley.

„Nikdy nedôverujte človeku, ale Bohu v ňom,“ bola odpoveď Neelsa na našu reakciu, že sme na tomto tréningu aj preto, lebo ľuďom z FCE veríme. To podobne ako ďalších tisíc myšlienok nenechalo našich 16 medzinárodných duší vlažných už od úvodu. Tento pán v rokoch výzorom pripomínajúci

Takto som napr. pochopil, že Ježiš bol naozaj Bohom. To je kľúčová záležitosť našej viery, no keď to viete, lebo to povedal niekto iný a sami tomu nerozumiete a nepríde vám to ako pravda, je ťažké tomu veriť. Objavil som riadky 14. kapitoly evanjelia Jána, kde sa Filip dožaduje Ježiša, aby im ukázal Boha Otca. Filip síce vidí zázraky z rúk Ježiša, počuje múdre slová, ale už chce, aby im konečne ukázal Boha, a to im postačí. Ježiš sa na neho zahľadá a vraví: „Taký dlhý čas som s vami, a nepoznal si ma, Filip?“ V tej chvíli sa to vo mne zlomilo a začal som vidieť Boha ako skutočnú lásku, nie len ako spravodlivosť, s ktorou sa spája posudzovanie a súd. Ježiš bol dokonalým stelesnením Boha a jeho charakteru. A nielen to, pochopil som, čím je pre nás Biblia – Sväté písmo. Boh na začiatku sveta všetko tvoril slovom. Slovo sa nedá od rečníka nejako oddeliť, je len prejavom jeho vôle, takže Boh a jeho Slovo sú jedno. Na úvode evanjelia podľa Jána, môžeme čítať, že raz sa Slovo stalo telom a žilo medzi nami – Ján naráža na Ježiša. To len zvýraznilo Ježišovu jednotu s Bohom, ale tiež ukázalo autoritu Písma, ktoré je tiež Božím Slovom, len napísaným. Určite obsahuje mnoho historických faktov, na základe ktorých vieme pomocou vedy dokázať práve jej dôveryhodnosť, ale všetky slová vždy smerujú k poznaniu Boha a Jeho vôle a je za nimi Jeho moc. Tá istá moc, akou stvoril vesmír či vzkriesil Krista. Ak chceme poznať Boha a zažívať jeho moc, je to teda pomerne jednoduché - najskôr si čítajme jeho Slovo, báďajme a žime ním. On hovorí opäť v Jánovi, že nasledovaním Jeho Slova mu preukazujeme našu lásku a vtedy zasľúbil, že sa nám sám ukáže v našich životoch. A to vám poviem je skutočná sila a veľká radosť. Nemusi

sa vám zjaviť hneď vo fyzickej forme, ale vy jednoducho viete, že je s vami, že vám napr. dal poznať niečo, čomu ste dlho nerozumeli alebo prehliadali a zrazu to príde ako heuréka a vám dáva zrazu Boh a život ešte väčší zmysel ako dovtedy. Skutočne si myslím, že po spasení nie je druhým najväčším Božím zázrakom uzdravenie alebo nadprirodzené dary, ale to, keď niečomu porozumiete a vy viete, že je za tým Boh, že sami by ste na to nikdy neprišli.

Takmer tri mesiace prekopávania našich životných filozofií, menších výjazdov do miestnej školy a poznávania krajiny boli na konci marca za

nami, no zdalo sa mi, že teraz by mal tréning učeníctva, teda ako činiť učeníkov, len začať. Vnímal som, že už môžem začať stavať, že som sa prekopal cez piesky a svoje základy som zapustil do skaly. Chcel som však niečo na nich postaviť ešte v čase, kedy sú v blízkosti ľudí, ktorí ma v tom môžu navigovať predtým, ako pôjdem do skutočných situácií doma alebo inde vo svete. A to bol ďalší boj, lebo doma som nechal viacero povinností s tým, že sa k nim po štvrtroku vrátim, no teraz som chcel ostať v Afrike. Veril som, že Boh je verným Bohom a nechcel by, aby som bol ja neverný v mojich povinnostiach. K tomu sa pridala zväčšujúca sa bolesť zuba a už bol oheň na streche pre človeka, ktorý je detailista a vníma každú pochybnosť. Boh však rozsekol aj tento gordický uzol a neskôr som pochopil, že to bol skôr abrahámovský test môjho života.

Na začiatku apríla som sa teda ocitol opäť po roku v Zambii, aby som už sám činil alebo pomáhal činiť učeníkov. Tu prišla na rad posledná a vlastne prvá časť spomenutého úseku listu Rímskym: „...vydávajte svoje telá v živú, svätú, Bohu príjemnú obeť, vašu rozumnú službu Bohu.“ Obeť je o zomieraní, zomieraní svojim plánom, svojmu pohodliu, svojim snom, aby ste ich nahradili snami Božími, pre ktoré sme boli vlastne stvorení. A to je tá najťažšia časť. Nasledujúcich šesť mesiacov nás skutočne pokorilo a ukázalo mi, že Boh s nami počíta aj dnes. Keď Bohu dáte všetko, môže začať tvoriť. A tak či práca s deťmi, či spolupráca medzi diametrálne odlišnými kultúrami a charaktermi alebo praktická práca, pre ktorú som si myslel, že som nebol stvorený sa tak stala radosťou a tým aj mojou oslavou Boha. Keď dovolíte Bohu snívať sny cez vás, potom sa vám dostane plno nečakaných vecí. Výjazd do Zimbabwe, práca v Malawi či spoznanie ľudí, ktorých si veľmi vážim, boli pre mňa niečím výnimočným.

Deväť mesiacov poznávania Božej vôle nebudem nikdy ľutovať. A ako píše Pavol, nemyslím, že som už dosiahol koniec, ale jedno chcem robiť - hľadiť na to, čo je predo mnou, žiť a bežať za odmenou Božieho povolania. Tou je tá neskutočná radosť a život s Kristom, život, ktorý mi nakoniec dáva zmysel.

Ján Blcháč ml.

Z histórie diakonie v Lipt. Mikuláši

Diakonisy

Žijúca diakonisa

Vierka Fašková

Zborová diakonia pri Cirkevnom zbore ECAV v Liptovskom Mikuláši sa okrem hlavných charitatívnych a sociálnych úloh zaujíma aj o osudy dodnes žijúcich diakonís, ktoré žili a pracovali v Materskom domove v Liptovskom Mikuláši.

Dnes si chceme pripomenúť život a prácu sestričky-diakonisy Vierky Faškovej, ktorá sa s Božou pomocou 16. októbra 2014 dožila 95 rokov.

Narodila sa v Brezne, pochádza zo šiestich detí. Otec sa volal Daniel Faško, narodený v roku 1879 a zomrel v roku 1947. Matka sa volala Gizela Ďurčíková, narodená v roku 1889 a zomrela v roku 1925. Sestrička Vierka vo svojom šiestom roku stratila matku. Po jej smrti osvojil si ju otcov brat Štefan Faško s manželkou Elenou a vychovávali ju so svojimi deťmi. Základnú i strednú školu vychodila v Brezne, pre zhoršenie zraku nemohla ďalej študovať. Túžila zmieriť biedu a utrpenie človeka. Toto všetko našla v službe evanjelickej Diakonie. Vysielací list k prihláške za diakonisu jej napísal vtedy brezniansky pán farár Martin Rázus. Po prijatí v roku 1937 - dostala ešte výnimku v septembri nemala 18 rokov, až v októbri - nastúpila a absolvovala 10-mesačný ošetrovateľský kurz v Liptovskom Mikuláši. Pracovala na rôznych oddeleniach v nemocnici v Palúdzke, pomáhala v sirotinci v L. Mikuláši, v zotavovni v Železnom, v Krmanovie dome na Myjave. Na Myjave ošetrovala dcéru pána Vrablicu.

V rokoch 1947-49 absolvovala dvojročnú školu pre učiteľky materských škôl v Žiline a začala pracovať s malými deťmi v Záhradke Pánovej. Bola obľúbenou učiteľkou v Záhradke Pánovej - v evanjelickej materskej škôlke, kým ju 30. júna 1950 neprepustili z učiteľskej služby, pretože bola diakonisa, vyučovala v rúchu. Škôlka bola zoštatnená. Mala pedagogické nadanie, a tak vyučovala aj nové diakonisy v kurze. Vyučovala spev a spoločenskú výchovu. Deti viedla aj v Nedeľnej škole. Prišli ťažké 50-te roky 20. storočia, diakonisy v nemocnici odolávali nátlaku vyzliecť si rúcho. Cirkevné vedenie samo rozpustilo Diakoniú a ani neudržovalo s diakonisami styk, ako napríklad rímsko-kat. cirkev.

Diakonisa Vierka Fašková už v civile si znova doplnila požadované vzdelanie večerným štúdiom v štvorročnej zdravotníckej škole s maturitou v roku 1960 a pracovala na detskom oddelení v Nemocnici v Liptovskom Mikuláši do roku 1973, kedy sa z rodinných dôvodov presťahovala a pracovala v

Nemocnici v Brezne až do dôchodku v roku 1977. Dnes žije v Liptovskom Mikuláši, jej hlavu pokrývajú šediny, ale nič neľutuje.

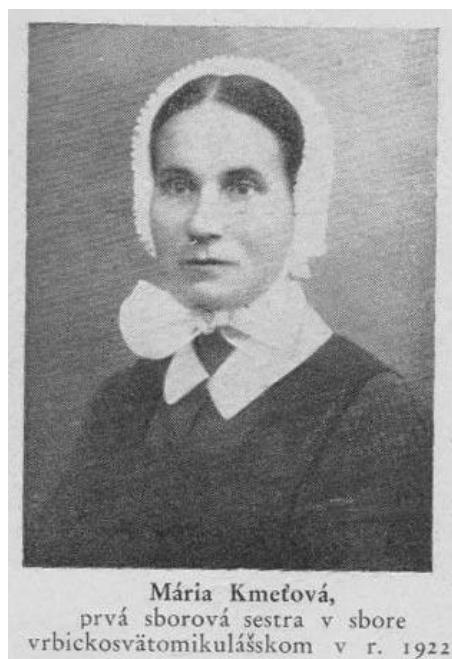
V Cirkevnom zbore v Liptovskom Mikuláši sa s posvätnou úctou a láskou hovorí o sestričke-diakonise Vierke Faškovej, ktorá je príkladom veľkej pokory, trpezlivosti, láskavosti a obetavosti.

Želáme jej zo srdca veľa Božieho požehnania.

Diakonisy pochované na Vrbickom cintoríne v Liptovskom Mikuláši

Diakonisa Mária Kmeťová

Narodila sa na Dolnej zemi v Kulpíne 16.4.1880. Otec Martin Kmeť, evanjelický učiteľ, matka Lujza, rodená Plachá. Mala 6 súrodencov. Diakonisu sa stala v Materskom

domove v Breslavi (Poľsko), slúžila tam 20 rokov. Odtiaľ si ju vyžiadala ženský spolok Dobrodej v roku 1922 za zborovú sestru do Cirkevného zboru v L. Mikuláši. Odlišovala sa svojim rúchom od diakonís z Materského domova z L. Mikuláša. Pracovala v mikulášskom sirotinci, pri deťoch v ozdravovni v Železnom. Pred 2. svetovou vojnou sa vrátila do svojho Materského domova, kde ochorela. Po vojne ju naše úrady ako Slovenku repatriovali a vrátila sa do L. Mikuláša. Pokračovala v práci zborovej sestry. Pracovala v ozdravovni v Železnom, opatrovala v domácnosti pani Stodolovú. Vypomáhala v sirotinci a v Materskom domove. Ťažko ochorela, bola pripútaná na lôžko a premiestnená do opatrovne v Belušských Slatinách, kde aj zomrela 4.10.1961, pochovaná je v Liptovskom Mikuláši.

Diakonisa Anna Krančíčová

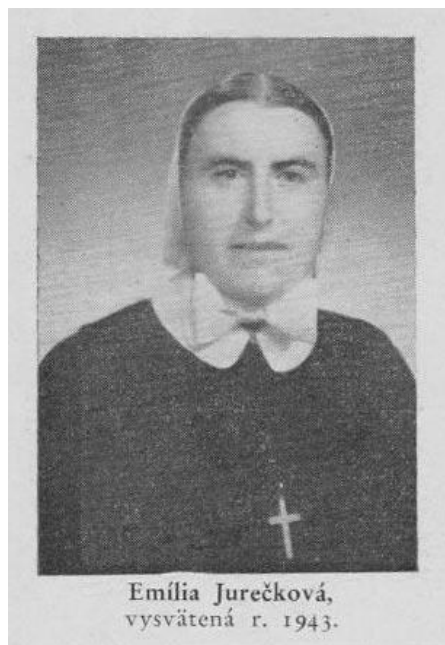
Narodila sa na Dolnej zemi v obci Puconci. Ako 20-ročná vstúpila do nemeckej diakonie v Bratislave, odkiaľ po 15-ročnej službe prišla v roku 1935 do vzniknutého Materského domova do L. Mikuláša. Jej vrodená inteligencia, odborná

prax a chuť pomáhať mladej diakonii ju predurčili, aby sa stala vedúcou sestrou a inštrumentárkou chirurgického oddelenia v nemocnici v Palúdzke. V operačnej sále presná a istá, pri lôžku nemocných láskavá a svedomitá. Prekvapila ju zákerná nemoc, hoci sa jej organizmus zdal silný. Konala si po 2. sv. vojne pas, aby mohla navštíviť svojich rodných v Juhoslávii, ale táto túžba jej už nebola dopriata. Liečila sa aj v Martine, kde ju opatrovali sestry diakonisy, lenže koncom roka 1947 si ju Pán povolal k sebe. Bola jedna z prvých diakonís v Materskom domove v L. Mikuláši a ako prvú diakonisu ju pochovali na vrbickom cintoríne.

Diakonisa Milka Jurečková

Narodila sa v Závažnej Porube 18.12.1915. Mala 5 súrodencov. Ona

bola najmladšia a rodičia im zavčas zomreli. Túžila študovať ďalej, ale rodinné pomery jej to nedovolili. V roku 1937 podala žiadosť o prijatie za diakonisu. Vysielací list jej podpísal pán farár Vladimír Kuna. Po absolvovaní kurzu ošetrovateliek pracovala na internom oddelení v nemocnici v Palúdzke. V roku 1941 ešte ako pomocná sestra bola

poverená zariadiť sirotinec a starobinec na Myjave- Krmanovie dom. Osvedčila sa. Tam pracovala aj v rokoch 1942-43. V palúčanskej nemocnici pracovala aj na chirurgickom, infekčnom oddelení. Vypomáhala aj v sirotinci v Modre. Po zrušení Diakonie ostala pracovať v nemocnici v Palúdzke až do dôchodku. Musela nanovo absolvovať zdravotnícku školu a hoci v inom šate, ostala služobnicou Pánovou. Jej pozemská púť sa skončila dňa 11. mája 2002. Pochovaná je na Vrbičkom cintoríne v L. Mikuláši v spoločných hrobách diakonís.

Diakonisa Mária Králiková

Narodila sa v Pribyline. Za diakonisu prišla v roku 1939. Vysvätená bola v roku 1945. Pracovala na rôznych oddeleniach v palúčanskej nemocnici

– interné, pľúcne, chirurgia. Vypomáhala aj v ozdravovni v Železnom. Pracovala v dievčenských internátoch v Bratislave a v Prešove. Mala dar „básnického čreva“. Rozpustenie Diakonie psychicky nezvládla. Zomrela v roku 1964, oddaná svojmu Pánovi dušou i srdcom v rúchu. Pochovaná je na Vrbičkom cintoríne v L. Mikuláši.

Diakonisa Ľudmila Gašková

Narodila sa vo Vrbici. Bola vychovaná v sirotinci. V rokoch

1938-39 absolvovala ošetrovateľský kurz. Vysvätená bola v roku 1945. Starala sa o Materský domov v L. Mikuláši. Pracovala v kuchyni domova. Keď sa Materský domov presťahoval do Dvorníka, diakonisa Ľudka opatrovala slepú manželku Júliusa Devečku a neskôr, hoci na dôchodku konala prácu zborovej sestry, stále bola v diakoniskom ruchu až do smrti. Žila skromne vo Vrbici. Pochovaná je na Vrbickom cintoríne.

Diakonisa Marta Vrbenská, rodená Plachá

Občianskym menom Mária, narodila sa v roku 1922 v dedinke Čakľov v okrese Vranov nad Topľou. Už v ranom detstve ostala bez rodičov. Za diakonisu sa prihlásila v roku 1942. Pracovala na Myjave. Prešla službou na internom a pľúcnom oddelení v nemocnici v Palúdzke. Prešla i mikrobiológiou, pracovala na pohotovostnej službe a tiež na záchranej stanici. Keď sa diakonisy museli dobrovoľne vzdať ruchu, aby mohli ostať pracovať ako civilné

ošetrovatelky, diakonisa Marta sa ako 40-ročná vydala a spolu s manželom vychovali syna Milana. Dňa 5.11.2005 ukončila svoju pozemskú púť. Pochovaná je na Vrbickom cintoríne.

Druhá zľava: Marta Vrbenská, tretia zľava: Judita Makovická-Scholczová

Diakonisa Judita Makovická-Scholczová

Slúžiť znamená pokoriť sa. Nedostatok pokory, nedostatok diakonického zmýšľania malo často za následok odchod-výpoveď z diakoniskej služby. Aj po II. svetovej vojne sa stalo, že mnohé nádejné sestričky-diakonisy vypovedali službu lásky. Práca na poli Diakonie evanjelickej diakonie sa veľmi potešilo, keď sa v roku 1946 prihlásili sestričky-diakonisy repatriantky z Materského domova diakonís z Békešskej Čaby. Boli to vysvätená sestra Mária Bavková a pomocná sestra Judita Makovická. Dnes sú už obidve zosnulé.

Diakonisa Judita Makovická – Scholczová mala kľukatú životnú púť, ale pevnú vieru v Krista. Narodila sa v Békešskej Čabe (Maďarsko) 9.12.1929. Základnú školu a Hospodársku strednú školu vychodila v rodisku. Vďaka zodpovednej výchove v rodine i škole túžila pomáhať ľuďom. Túžba sa jej splnila, keď sa prihlásila do Diakonie v rodnom meste. Kandidátkou

diakonie bola od 22.9.1943. Dňa 27. 10.1946 bola slávnostne oblečená a prijatá za pomocnú sestru –diakonisu do Materského domova diakonís v Liptovskom Mikuláši. Od novembra 1946 pracovala na pľúcnom oddelení v Nemocnici v Palúdzke. Od roku 1947 pracovala na chirurgickom oddelení, ktoré jej prirástlo k srdcu.

Diakonisa Emília Lepišová, rodená Baranová

Narodila sa vo Vlkanovej, filia CZ Hronsek. Za diakonisu sa prihlásila v septembri 1939. Bola jednou z diakonís, ktoré sa deň a noc starali o spisovateľku Teréziu Vansovú. Hoci sa vydala, ostala verná rodine diakonís. Pochovaná je na Vrbickom cintoríne spolu s manželom.

Prišli 50-te roky. Skúška viery. Diakonísám cirkevné vzdelanie neplatilo. Niekoľkým sestrám – diakonísám bolo umožnené urobiť si štátne skúšky na Zdravotníckej škole v Žiline. Medzi nimi bola aj sestra-diakonisa Judita. Nemala to ľahké. Urobiť maturitu zo slovenského jazyka, keď predtým absolvovala len maďarské školy, bolo možné len s Božou pomocou. Sestrička – diakonisa Judita mala aj hudobné nadanie. V suteréne chirurgického oddelenia bolo harmónium. Keď mala čas, tak si rada chodila zahrať. Hudba sa rozliehala po celom oddelení. Raz ju počul pán farár Kramer a navrhol jej, aby si urobila kurz hry na organ. Za pomoci liptovskomikuláškého organistu Jozefa Macku sa jej to podarilo. Stala sa kantorkou v Cirkevnom zbore v Palúdzke.

V roku 1954 sa vydala. S manželom Jánom Scholczom vychovali 3 deti. Tešila sa i z niekoľkých vnúčat. Dňa 10.8.2008 po dlhej chorobe si Pán života povolal svoju služobnicu. Pochovaná je na Vrbickom cintoríne. *Text: Daniela Fiačanová, foto: archív*

Deň zborovej diakonie

„Blahoslavení milosrdní, lebo oni milosrdenstva dôjdu.“

Nedeľa 16. novembra 2014 bola venovaná zborovej diakonii. Náš mikulášsky cirkevný zbor spolu s Liptovsko-oravským seniorátom usporiadal v poradí už 12. ročník „Dňa zborovej diakonie“.

Služba lásky evanjelickej diakonie má v našom zbore hlbokú tradíciu a celoslovenský význam.

V terajšej dobe služba lásky blíznym - chorým, starým, slabým, trpiacim ľuďom pokračuje v činnosti zborovej diakonie. Pracovníčky, dobrovoľné sestry a bratia vykonávajú opatrovateľskú i návštevnu terénnu službu v domácnostiach, v nemocnici a sociálnych zariadeniach. Profesionálna opatrovateľská služba v domácnostiach sa v poslednej dobe rozrástla a zveľaďuje pre dobro, zdravotné, sociálne a duchovné potreby opatrovaných.

Nedeľné služby Božie vo veľkom kostole sa konali v duchu biblického textu „Blahoslavení milosrdní, lebo oni milosrdenstva dôjdu“ Matúš 5,7. Brat farár Mgr. M. Bochnička vo svojej kázni pripomenul milosrdenstvo v terajšej uponáhľanej dobe, kedy ľudia nemajú záujem sa aktívne zapájať a zúčastňovať diania v cirkevnom zbore a

pomoci blíznym. Poďakoval za osožnú prácu sestrám zborovej diakonie a poprosil o Božie požehnanie službe lásky. V spoločnej modlitbe sme poďakovali Pánu Bohu za plodný život u nás žijúcej sestričky diakonisy Vierky Faškovej a poprosili o Božiu ochranu v jej vysokom veku a zhoršenom zdravotnom stave. Skupina veriacich sa odobrala na vrbocký cintorín k hrobom sester diakonís a evanjelických farárov. Položením vencov na hroby si

uctili ich pamiatku. Prítomných historickým slovom sprevádzala setra Mgr. D. Fiačanová, ktorá ozrejmila život a prácu sester diakonís i farárov, ktorí mali podiel na založení a činnosti evanjelickej diakonie.

V popoludňajších hodinách sa konal na starej fare odborný program na tému „DEPRESIA V STARŠOM VEKU“. Program bol určený širokej verejnosti,

opatrovateľkám, príbuzným, aj všetkým, ktorých téma depresie zaujala. Brat farár Mgr. M. Bochnička po spoločne zaspievanej piesni „Smieť žiť pre Krista“ uviedol program teologickým zamyslením nad psychickými poruchami. Privítal prednášajúcu pani primárku psychiatrického oddelenia nemocnice v Liptovskom Mikuláši MUDr. Z. Janíkovú. Zástupkyňa zborovej diakonie nášho cirkevného zboru MUDr. K. Antolová objasnila výber témy. Uviedla, že sama práca v zborovej diakonii a opatrovateľskej službe prináša problémy v súvislosti s pomocou trpiacim na depresiu. Z tohto dôvodu je potrebné sa dozvedieť viac o depresii v staršom veku a v praxi vedieť poznatky uplatniť. Prednášajúca MUDr. Z. Janíková oboznámila prítomných s depresiou, jej prejavmi, priebehom, psychickými aj telesnými zmenami a dopadmi choroby na život. Je to ochorenie, ako ktoréhoľvek iné. Nemusí sa prejavovať len ako reakcia na nepríjemnú udalosť, ale v skutočnosti vzniká oveľa komplikovanejšie. Je to súhra viacerých faktorov, vrodených predpokladov, vplyvov ročných období, dĺžky svetla, sociálnych faktorov, dlhodobého stresu, telesných ochorení, hormonálnych vplyvov, bolestivých stavov. V staršom veku sa depresia prehlbuje a rozširuje pri telesných chorobách, bolestiach, nesamostatnosti a samote. Častým príznakom depresie je chorobná nechúť k akejkoľvek činnosti. Ľudia sa v depresii vnútorne trápia, cítia sa nemožní, neschopní. Každá banálna činnosť ich stojí veľa energie, rozmyšľajú nad ňou a nútia sa k nej. Súčasná medicína sa touto

problematikou samozrejme zaoberá. Antidepresíva sú lieky, ktoré liečia depresiu a sú určené na dlhodobé užívanie, nevzniká na ne závislosť. Regulujú telu vlastné látky v nervových bunkách, ktoré stratili svoju životaschopnosť a pomáhajú im obnoviť ich pôvodný výkon. U niektorých ľudí je vhodná psychoterapia psychológom a programy denného stacionára. Spoločne s príbuznými sa tak podarí dostať depresiu pod kontrolu a eventuálne ju aj prekonať. Keď depresia odznie je podľa medikov potrebné pestovať pravidelné aktivity, vylepšiť komunikáciu, nevysadzovať lieky. Návrat ochorenia je niečo, s čím treba v takýchto prípadoch počítať. Dobrá liečba a podpora okolia však môžu stres z návratu výrazne znižovať. Po prednáške bola živá diskusia z pléna. Pani primárka MUDr. Z. Janíková na každú otázku odpovedala odborne, vecne a zrozumiteľne. Svojimi bohatými

osobnými skúsenosťami a zaujímavým výkladom zaujala všetkých prítomných.

Po prestávke a občerstvení ostala skupinka záujemcov a opatrovateliek v individuálnej diskusii a preberaní témy „Pomoc opatrovateľky a príbuzných chorým trpiacim psychickou depresiou.“

Popoludňajšieho programu sa zúčastnilo 51 poslucháčov z nášho cirkevného zboru, Liptovko-oravského seniorátu, mesta L. Mikuláš a zástupkyne diakonie Martin a Sučany. Všetci účastníci boli veľmi spokojní, duchovne obohatení a odchádzali s poďakovaním.

Text a foto: MUDr. Kvetoslava Antolová

Pohľad na detskú besiedku a mami klub v znamení adventu

Čím vzácnejšieho hosťa očakávame, tým viac času a pozornosti venujeme prípravám na jeho príchod. Naša pozornosť sa v tomto krásnom adventnom období sústreďuje na Hosta najvzácnejšieho a najdrahšieho.

Ak hľadím na prácu v detskej besiedke a mami klube z tejto perspektívy, tak ona nesie v sebe adventné posolstvo: „Pripravujte cestu Pánovi, vyrovnávajte Mu chodníky“

Aký kus cesty je za nami? Deti sa stretávajú na detskej besiedke pravidelne každú nedeľu okrem prázdnin. Spoločne prichádzajú do chrámu, počas prvej piesne na službách Božích sú požehňované a potom odchádzajú s vedúcimi do svojich priestorov. Tam počúvajú Božie slovo, spievajú piesne, modlia sa a tvoria niečo k téme. **Rovnako detská besiedka funguje aj v Iľanove.** Rozdiel je len v tom, že v Iľanove sú služby Božie, a teda aj besiedka, každú druhú nedeľu.

Tento rok máme za sebou denný biblický tábor, ktorý sa konal 30.06 až 04.07.2014 v Liptovskom Mikuláši. Zúčastnilo sa ho 16 detí a 3 vedúci. Spoznávali sme kostoly a ich význam pre dnešok. Máme za sebou aj krátky program na službách Božích pri príležitosti začiatku školského roka a poďakovania za úrody. Tešíme sa z rastúceho počtu detí a ak Pán Boh dá, spoločne prispejú nielen na Štedrý večer, ale aj do pripravovaného vianočného programu.

V mami klube sme sa začali stretávať v marci tohto roku v priestoroch detskej besiedky každý druhý utorok od 9:00 hod. Privítali sme spolu 4 mamičky s deťmi. S odstupom času môžem povedať, že má zmysel stretávať sa a pracovať už s maličkými deťmi, veľa si toho zapamätajú a prenášajú do svojho domáceho prostredia.

Text a foto: Lýdia Kordošová

Naši tohtoroční konfirmandi

Dvojročná príprava, odhodlanie, vytrvalosť a tiež zážitky a radosť. Prvý krok do dospelosti má za sebou ďalšia generácia mladých ľudí. Nech im Boh dá silu vidieť za horizont sveta.

ALEX KLČOVSKÁ
LM-mesto

DANIELA GÄRTENROVÁ
Ploštín

ERIKA MARKOVÁ
L.Ondrašová

IVAN KRAČČÍK
Demänová

IVAN TOMČÍK
Ploštín

IVANA ORAVCOVÁ
LM-mesto

JÁN LACO
L.Ondrašová

JAROSLAV MARKO
L.Ondrašová

LENKA MADAIOVÁ
LM-mesto

LUCIA ČAJKOVÁ
LM-mesto

LUCIA KRIŽKOVÁ
Ilanovo

MAREK MACHOVEC
LM-mesto

MÁRIO ARÁTO
L.Ondrašová

MARTIN POGÁDL
LM-mesto

MATEJ HAJAŠ
L.Ondrašová

MATEJ KOHÚT
LM-mesto

MATEJ ROJÍK
L.Ondrašová

MATÚŠ ANTOL
LM-mesto

MICHAL LÚČAN
Dúbrava

MICHAL RENGEVIČ
LM-mesto

MICHAL STROMKO
V. Poruba

MIROSLAVA RUMANSKÁ
LM-mesto

NATÁLIA RACKOVÁ
Podtúreň

NINA ŠINTAIOVÁ
LM-mesto

SEBASTIÁN PIATKA
Demänová

SILVIA KONFRÁTEROVÁ
LM-mesto

VANDA JANIČKOVÁ
LM-mesto

ZLATICA ŠTRKOLCOVÁ
LM-mesto

ZUZANA KUŠNÍROVÁ
LM-mesto

ZUZANA ROJÍKOVÁ
L.Ondrašová

Začína príbeh d'alšej generácie

V septembri sme opäť na starej fare spoznali dvadsať nových tvárí, nových ľudských príbehov, nových konfirmandov, ktorí nazbierali všetku odvahu a prihlásili sa do 1. ročníka konfirmačnej prípravy. Pokračuje aj 15 statočných z minulého roka. Aby sme im všetkým ukázali, že konfirmácia nie je len o otázkach, ale aj o hľadaní osobného vzťahu s Pánom Bohom, o spoločenstve, o vzťahoch, vybrali sme sa spolu koncom októbra na dobrodružnú cestu okolo sveta. Rozhodli sme sa nájsť miesto, kde by sme sa cítili naozaj doma. Najprv sme navštívili Sudán, aby sme si začali vážiť to, čo sami máme. I keď sme si uvedomili, že skutočne máme byť za čo vďační, pochopili sme, že každý z nás túži po dokonalejšom mieste, mieste bez hriechu, bez bolesti, bez trápenia. Ani návštevy iných krajín - dobrodružstvo v Nepále, športové úspechy v Brazílii, bohatstvo Číny, múdrosť v Japonsku, krása umenia v Taliansku či hrdinstvo v Sýrii – nám nepomohli. Stále viac sme spoznávali, že miesto, po ktorom túžime, miesto pokoja a skutočného domova sa na tomto svete nenachádza. Boli sme stvorení pre vzťah s Bohom, pre večnosť. Počas výkladov a všetkých hier sme chceli našim mladým konfirmandom odovzdať radosť, radosť z toho, že Pán Boh nás zachránil, dal nám budúcnosť a nádej a že kus neba môžeme začať žiť už tu a teraz – zatiaľ v našom srdci, v našom vnútri a raz aj v plnosti navždy v spoločenstve so samotným Bohom.

Okrem vlastných aktivít sa radi zúčastníme aj seniorátnych podujatí. Takým bolo aj seniorátne stretnutie dorastu na

tému Búrka, ktoré sa v Partizánskej Ľupči uskutočnilo 8. novembra tohto roku. Premýšľali sme, aký je rozdiel medzi človekom, ktorý si postaví svoj dom na skale a tým, ktorý si ho postaví na piesku. V čom žijú iný život kresťania a v čom nekresťania, v čom je ich život pevnejší

a hodnotnejší? Často sa ten rozdiel prejaví práve v búrkach. Okrem témy sme spolu spievali, hrali sa hry, dokonca sme sa stali účastníkmi divadelného predstavenia. Popoludní sme spoznávali krásy obecného námestia pri spoločných hrách.

Aj z tohto stretnutia sa veľmi tešíme a aj napriek mnohým dnešným diskusiám ohľadom mládeže v našej cirkvi je veľkým požehnaním, že aj v našom senioráte je mnoho ľudí, ktorí sa mladým chcú venovať.

Blížia sa Vianoce. Čas sústredenia a oddychu. Istotne sa všetci tešíme, vrátane našich konfirmandov. No verím, že rovnako budeme radi, keď sa v novom roku všetci stretneme – priamo na konfirmačných hodinách alebo na rôznych ďalších výletoch, táboroch a akciách.

Text: Matúš Stáňa

Foto: Sonka Mikulášová

Mládež

Seniorátne stretnutie mládeže 2014

V sobotu, 29. novembra 2014, sa v našom cirkevnom zbore uskutočnilo Stretnutie mládeže Liptovsko-oravského seniorátu. Hlavná téma stretnutia bola: Reštart pre tých, ktorí majú pocit, že ich život s Bohom stratil iskru. Na začiatku podujatia sme poprosili Pána Boha o Jeho blízkosť a Jeho požehnanie. Mládežníci z Liptovského Mikuláša nám hudobne poslúžili pri oslave nášho Pána Boha a skutočne sme vnímali medzi nami Jeho prítomnosť. Brat farár Marián Bochnička prispel k programu zvesťou slova Božieho, v ktorom hovoril aj o Jánovi Krstiteľovi z evanjelia podľa Mareka z 1. kapitoly 4-6 verša. Po duchovnej strave nasledovala aj potrava pre naše brušká, veľmi dobrý gulášik nám navarili dobrovoľníci z cirkevného zboru. A čo bolo pre nás milým prekvapením, boli koláčiky pečené z lásky od našich sestier. Po výdatnom obede sme boli rozdelení do tímov,

ktorým boli dané indicie rôznych pamiatok v Liptovskom Mikuláši. Dôkazom toho, že sme s tímami pri nich stáli, boli kreatívne fotky aj so splnenými úlohami. Keďže sme mali slnečné počasie, bola to veľmi pekná prechádzka po stopách našich predkov ako Ľudovít Štúr či Janko Kráľ. Pristavili sme sa aj pri židovskej synagóge, pri fontánach na námestiach, ale aj pri Lipke reformácie. Zo stretnutia sme odchádzali s pocitom, že tento „Reštart“ nám aspoň trochu pomohol pri chytení iskry do života s Bohom. Taktiež dúfame, že ešte veľa krát sa takto spolu stretneme, poprosíme Pána Boha o silu do každodenných bojov v našich životoch, ale aj oslávime dielo nášho Pána a strávime spoločne čas pri Jeho slove.

Text: Marcela (Macka) Janíková, foto: Sonka Mikulášová

O Iľanove

Iľanovská dcérocirkev si zveľad'uje svoj stánok Boží

História výstavby nášho kostola nebola jednoduchá, ale veľmi náročná pri získaní stavebného povolenia. Základy stavby boli zahájené 20. mája 1969 a prvé služby Božie s posviackou boli 1. februára 1976. Viac rokov sa SB konali len jedenkrát mesačne, ale v kostole sa konali aj pohrebné rozlúčky.

Posledné štyri roky sa pravidelne konajú služby Božie každé dva týždne. Za tieto štyri roky sme aj náš stánok Boží zveľadili. Bolo prevedené ozvučenie, nové elektrické vykurovanie a v tomto roku výmena všetkých okien a

vymaľovanie hlavných častí kostola. Zveľad'ovanie si plánujeme v rámci práce nášho presbyterstva. Výmena okien a maľovanie v tomto roku bola veľmi náročná na prácu našich cirkevníkov pri riadení, a to nielen žien, ale aj mužov. Všetkým patrí za túto prácu úprimné poďakovanie. Ďakujeme Pánu Bohu, že tieto práce sme dokázali zvládnuť organizačne, ale aj finančne. Poďakovanie patrí aj všetkým, ktorí na túto prácu prispeli milodarmi.

*Za dcérocirkev Iľanovo:
Mária Kubová, kurátorka*

Ekumenické služby Božie

Viera, ktorá všetkých ľudí zjednocuje.

Ekumenické služby Božie sa konali v evanjelickom kostole v Liptovskom Mikuláši 17.11.2014 vo sviatočný deň, počas ktorého sme si pripomínali výročie nežnej revolúcie. Služby Božie boli vedené bratmi farármi Mgr. Mariánom Bochničkom a Mgr. Vladimírom Ferenčíkom z Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania v Lipt. Mikuláši, Mgr. Jozefom Tomagom z

Rímskokatolíckej cirkvi – farnosť Okoličné, Michalom Jílekom z Bratskej jednoty baptistov L. Mikuláš. Zmyslom služieb okrem spomienky na časy pred r. 1989 bolo upevniť sa v spoločnej viere v Boha.

Po uvítacom príhovore z úst brata farára M. Bochničku zaznela modlitba za náš národ. Modlil sa brat farár V. Ferenčík

M. Bochnička spieval jeden z najznámejších žalmov Dávida – Žalm 23: „Hospodin je môj pastier“. Počas Bohoslužieb sa spievali piesne: č.215, 633, 278. JKS a antifóna č. 55.

Na kazateľnicu vystúpil brat farár J. Tomaga. Poďakoval sa Bohu za dar života a slobody. Vyzdvihol Zeigarnikovej efekt: „Neukončené záležitosti sa pamätajú lepšie.“ Neukončené dielo vyvoláva v človeku úzkosť, čo vplýva na život. Vyvoláva v nás záväzok. Nepokoj kresťana je jedinou a poslednou metou, ktorá nás sprevádza pri dosiahnutí cieľa. Sloboda evanjelia nie je bezduchá. Preto si strážme nepokoj srdca vedúci k túžbe naplnenia života. Viac si zapamätáme aj osobnosti poznačené nepokojom.

Brat farár M. Bochnička sa pomodlil za predstaviteľov mesta. Modlitbou reagoval na sobotňajšie komunálne voľby a vyzval nás, aby sme neboli uzavretí, aby sme neboli len kritici, ale aby sme boli budovatelia spoločenských hodnôt a aby sme povzbudzovali tých ľudí, ktorí to potrebujú.

Brat farár M. Jílek sa modlil za dar slobody. Modlil sa aj za bratov a sestry, ktorí prežili nepokojné časy pred 25 rokmi.

Brat farár V. Ferenčík vyslovil krátku ekumenickú myšlienku, dúfajúc vo vieru, ktorá všetkých ľudí zjednotí.

Po modlitbe Pánovej sestra Vlasta Bobuľová z Bratskej jednoty baptistov predniesla báseň: „Ešte krok.“ Vcítia sa do ľubozvučných slov sme mohli kráčať až na vrchol hory, aby sme mohli byť bližšie k Hospodinovi. Do cesty človeku prídu rôzne prekážky napr. potoky, ale Hospodin je nádej, istota a viera, ktorá nás vždy dovedie do cieľa.

V závere Ekumenických služieb Božích zástupcovia 3 cirkví požehnali všetkým veriacim. Po slovenskej hymne zaznel príhovor dosluhujúceho primátora MUDr. Alexandra Slavkovského. Dúfa, že sa nikdy nezmierime s predstavou straty slobody.

Po podaní si rúk a odchode z kostola sme sa mali možnosť občerstviť v priestoroch starej fary slovenskými hamburgermi, kávou a čajom.

*Text: Milan Vrbenský,
foto: Vladimír Vyšný*

Pamiatka na obete dopravných nehôd

Posledná nedeľa pred adventom (23.11.2014) bola v našom zbore venovaná pamiatke na obete dopravných nehôd.

Ide o celosvetovú iniciatívu (viď <http://worlddayofremembrance.org/>), ktorá mala v rámci Slovenska vyvrcholenie práve u nás. Svojou prítomnosťou nás poctili vrchní predstavitelia ozbrojených a záchranárskych zložiek Slovenskej republiky, ako aj horskej služby a mestskej polície. Služby Božie spolu s bratom farárom Mariánom Bochničkom viedol brat farár mjr. Mgr. Ján Paciga, PhD. ktorý je duchovným na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Liptovský Mikuláš.

Pred kázňou sa nám prihovoriť pplk. Mgr. Milan Petrula, riaditeľ ekumenicko-pastoračnej služby so zamyslením o živote. Povedal, že vzhľadom na štatistiky nehôd si život asi nevážime tak, ako by bolo potrebné a preto je dobré pripomínať si hodnotu života pri každom nasadaní do auta. Od začiatku tohto roku sa totiž udialo na našich cestách spolu 11 372 dopravných nehôd, z ktorých najviac sa stalo práve v našom Žilinskom kraji. Je to síce o 325 dopravných nehôd menej ako v porovnateľnom období minulého roku, no usmrtených bolo na našich cestách celkom 217 osôb, čo je o 41 viac v porovnaní s rokom 2013. Na záver brat riaditeľ vyjadril hlboké uznanie a vďaka všetkým hasičom, záchranárom a policajtom za ich profesionálnu službu a pomoc.

Z poverenia prezidenta policajného zboru SR sa k nehodovosti na cestách vyjadrila pplk. Ing. Veronika Došťáková. Na úvod spomenula niekoľko kritických prípadov dopravných kolízií, ktoré musia byť pre nás výstrahou. Vyzvala nás všetkých, vodičov aj chodcov, aby sme sa v cestnej premávke správali zodpovedne, boli ohľaduplní k iným a chránili sa reflexnými prvkami, lebo iba takto môžeme spoločne znížiť množstvo obetí a

ľudského nešťastia spôsobených dopravnou nehodovosťou.

Prezident hasičského a záchraného zboru, gen. Alexander Nejedlý, nadviazal na predrečníkov a tiež uviedol, že veľkým prínosom pre záchranú činnosť je nová technika. Vďaka nej a vďaka vyškoleným hasičom a záchranárom sa skrátil čas príchodu na miesto nehody až o 15 či 17 minút. Výzva z jeho úst narážala na našu chuť byť hrdinami za každú cenu: „Nemusíme byť hrdinami, budme len obyčajnými dobrými ľuďmi doma, na ulici, na cestách a za volantom.“

Kázeň založenú na veršoch 22-29 štrnástej kapitoly evanjelia podľa Jána (Jn14:22-29) adresoval najmä záchranárom a policajtom, ale aj všetkým nám pplk. Mgr. Marián Bodolló, generálny duchovný ozbrojených síl SR. Brat farár si kládol otázku či sa dá zvyknúť na pocit bezmocnosti, kedy už niet zranenému pomoci. „Povzbudenie a nádej v takýchto situáciách by sme mali nachádzať v slovách písma,“ povedal s tým, že učeníci vráťane Judáša sa čudovali prečo Ježiš v svojej moci nerieši všetky problémy sveta len tak švihnutím čarovného prútika, kedy je zrazu dobre. Ježiš im však odpovedá úplne proti ich logike. Hovorí: Ak ma niekto miluje, zachováva moje slovo a môj Otec ho bude milovať a prideme k nemu a budeme prebývať u neho. „Zachovávať Ježišovo slovo znamená uznať jeho silu, uznať silu Boha. To je sila, ktorou nás v rôznych aj vypätých situáciách posilňuje Boh,“ objasnil a pokračoval: „Ježiš Boh je ten Imanuel, čo v preklade znamená Boh s nami. Rozmer prítomnosti je, že On prebýva s nami už teraz.“

Ježiš ale vedel, čo ho čaká po skončení jeho života na zemi – to isté, čo čaká aj nás, ak tomu veríme. „To je ten rozmer večnosti,“ zakončil brat farár a požehnal celé zhromaždenie.

Hudobne nás celými slávnostnými službami Božími sprevádzal okrem organu aj tradične výborný dychový orchester ministerstva vnútra a námestie pred kostolom už tradične zaplnila záchranárska a policajná technika s obslužným personálom. Bola to dôstojná slávnosť.

Text: Ján Blcháč ml., foto: Sonka Mikulášová

Rekonštrukcia oltára

V septembri roku 2013 sme začali s rekonštrukciou oltára. Vyžiadali si to jeho havarijný stav a zničenie červotočom, keďže oltár a kazateľnica sú národnou kultúrnou pamiatkou. Na začiatku rekonštrukcie musel byť urobený historický a archeologický výskum. Nasledovala podrobná dokumentácia a žiadosť o grant na Ministerstve kultúry SR. K dnešnému dňu nám vyšli 2 granty: prvý v hodnote: 13000 € a druhý v hodnote 6000 €. Každý rok sa cirkevný zbor zaväzuje, že na rekonštrukciu prispieje sumou: 5000 € z vlastných prostriedkov. K dnešnému dňu sme na oltár preinvestovali 24000 € a do konca roku ešte musíme zaplatiť 5000 €. Celková hodnota rekonštrukcie

sa odhaduje na 35000 €. Samozrejme že aj za rok 2015 podávame žiadosť o grant na MK SR.

Podmienkou pamiatkového úradu je, aby sa oltár dostal do pôvodnej podoby, čiže do bielej farby. Výskumom sa

ukázalo, že je starší ako stavba nášho kostola, čiže bol odniekiaľ privezený.

Keďže sa začalo aj s rekonštrukciou oltárneho obrazu zostal celý oltár veľmi zvláštne moderný. S bratom riaditeľom sme sa ho snažili aspoň trochu obaliť do bielej plachty. Ďalší problém vznikol s vrchnou doskou. Časť z nej sme vymenili, ale časť, na ktorej stál ešte vtedy oltár, zostala. Rozhodli sme sa vymeniť celú dosku oltára. Najprv sme mali predstavu, že túto operáciu zvládneme svojpomocne. Ale potom sme to radšej prenechali odborníkom. Veľmi peknú prácu odviezol pán stolár S. Devečka z Galovian. Odhadovaná cena opráv bola 300 €. Práve s ňou sa spája tentotýždňový zázrak. Sedeli sme s bratom riaditeľom a premýšľali o tom, ako to zaplatíme, pretože prostriedky, ktoré máme, musíme strážiť na zaplatenie tohtoročnej faktúry. Priznám sa, mal som hlavu v smútku. Na adventnej večeri mi sestry

z Demänovej hovoria: „Pán farár, my sme sa vyzbierali na oltár. Máme 300 €.“ Som vďačný za každý milodar, ale tento prišiel neuveriteľne presne.

Mám prísľub, že časť zrekonštruovaného oltára príde do Vianoc. A dal som sľub, že do

Vianoc zaplatíme 5000 €. Z fotiek uvidíte, že to bude naozaj nádherné dielo. A bude nás čítať niekoľko generácií. Zostane nám reštaurovať ohrádky a kazateľnicu. To je dobré, lebo človek musí mať plány, inak začne starnúť.

Preto vám chcem poďakovať za každý milodar. Aj za každú offeru, ktorá (prvá v mesiaci) ide na tento účel. Nech nás Pán požehná odhodlaním.

Text: Marián Bochnička

NEDEL'NÉ MODLITBY PRED SLUŽBAMI BOŽÍMI

Stretávame sa, aby sme sa modlili za zbor, za konkrétnych ľudí zboru, za konkrétne aktivity a za kohokoľvek, kto to potrebuje. Pridajte sa k nám aj vy. Sme úplne obyčajní, otvorení ľudia rôznych generácií, profesií aj skúseností a preto aj Vás medzi nami radi privítame.

Každú nedeľu
o 8:15 hod.
v hlavnom kostole
(v predných laviciach)

Pozývame

Vianočné koledovanie

Príďte si zaspievať spolu s nami, zborovými koledníkmi, tradičné aj moderné hity Vianoc. Tento rok sa vyberieme **26.12.** do Ilanova (16:30) a do Demänovej (18:00) a **6.1.** do Smrečian a do Dúbravy.

VIANOČNÉ MLÁDEŽNÍCKE SLUŽBY BOŽIE

**Nedeľa 28.12.
10:30
Kostol VRBICA**

VIANOČNÉ ZBOROVÉ POPOLUDNIE ~ S PROGRAMOM ~

Nedeľa 28.12. o 15:00 v sále Cirkevného domu (v kase)

NOVO ROČNÝ ZBOROVÝ BADMINTONOVÝ TURNAJ

Prihlasovanie v kostole

alebo na tel.č. 0903 532 177

**3.1.2015
9:00-16:00
Liptov Aréna
Registrácia
8:00-8:30**

Pripravujeme

Aktivity v rámci

Národného týždňa manželstva,
ktorý sa uskutoční od 9. do 15. februára 2015.

JEDNOTA
ON

ONA
V ROZDIELNOSTI

Zvesti vo farebnej verzii nájdete na zborovom webe: www.ecavlm.sk/media/zborovy-casopis/.

Oznamy a aktuality a prihlásenie pre ich odber nájdete na www.ecavlm.sk.

Vrbicko-svätomikulášske zvesti:

Ročník 18 / číslo 2 / 12.12.2014 / Vychádza pre vnútornú potrebu cirkevného zboru / Redakcia: Ján Blicháč ml. (obsah), Milan Vrbenský (grafika) / Gramatická korektúra: Mgr. Radka Guráňová / Vydáva: Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku Liptovský Mikuláš / Kontakt: info@ecavlm.sk, 044-5522146 / Vytlačil: Tranoscius, a.s. v náklade 500 ks.